

Ningú no el podrà reemplaçar

per JORDI SOLÉ TURA

A Castellterçol, el poble que ell estimava tant, al costat de la suau muntanya on es fonen el Vallès oriental i el Moianès, hem enterrat l'Alfons. La placidesa del paisatge, al cor mateix d'aquesta Catalunya per la qual tant va lluitar, feia encara més lacerant el contrast entre el dolor immens, pregon, amb el qual l'hem acompanyat fins al final, i la força d'un marc natural que era com la prolongació vital del mateix Alfons.

Feia set anys que s'havien manifestat els primers símptomes del càncer que, finalment, l'ha vençut. Set anys decisius en la vida col·lectiva d'aquest país i en la seva pròpia trajectòria personal. Set anys en els quals la voluntat de viure li ha donat forces per enfrontar-se amb el terrible mal i per culminar una reflexió i una pràctica que il·lustren per elles soles tot un capítol de la nostra història recent.

No més fàcil en aquest moment trobar la calma necessària per traçar una semblança biogràfica convencional de l'amic entranyable. Però tampoc no tinc aquest propòsit. Vull, simplement, proclamar el meu dolor i alhora expressar la meua esperança.

El meu dolor per la mort terrible, injusta, d'un home de quaranta-set anys, al moment mateix de la seva plenitud personal. La meua esperança que el seu missatge, la seva lluita, el seu testimoni, sembrats en moments tan difícils, puguin germinar aviat i donar els fruits que ell volia.

La trajectòria personal d'Alfons Carles Comín és la trajectòria d'un cristià que a l'Espanya de Franco, martiritzada per la guerra civil i la cruenta postguerra, va superar la barrera entre els vencedors i els vençuts i va encarnar en si mateix el concepte i l'esperit de la reconciliació.

Ell mateix va descriure aquesta trajectòria personal com una part de la biografia col·lectiva d'un grup de cristians d'esquerra que —són les seves paraules— "...sense abandonar la fe, vivint-la dia a dia apassionadament, ens vàrem convertir en els trànsfuges de la nostra herència conservadora, del nostre medi social, del projecte mateix que ens havia preparat una societat els objectius de la qual, pel que fa al nostre futur, semblaven perfectament determinats".

La passió ètica per la justícia, l'aspiració profunda a la llibertat enfront de la dictadura franquista, el menaren a denunciar la instrumentalització de la fe cristiana realitzada pel nacional-catolicisme. A través d'Alfons —i de molts com ell—, la fe cristiana va retrobar moltes de les motivacions inicials i fou el canal a través del qual tants homes i dones d'aquest país van poder vincular la vivència religiosa més autèntica amb la pràctica d'una lluita política que donava sentit real i concret a aquella vivència. Per això va patir presó i persecució; per això va conèixer dureses i privacions; per això va poder superar la temptació —que tants ha vençut— de recloure's en el seu propi món intel·lectual, al marge de les vicissituds col·lectives.

Va saber estar al costat dels oprimits a Catalunya i a Andalusia i pronunciar-se activament contra l'opressió en totes les seves formes i a qualsevol part del món; es va saber comprometre en el sentit més exacte del terme i per això fou la imatge mateixa d'una nova mena d'intel·lectual, capaç de conciliar la més rigorosa exigència espiritual i la dedicació més pregon a l'estudi amb la pràctica política quotidiana.

Per això, des de la seva pròpia exigència cristiana i seguint de manera natural una trajectòria marcada pels grans esdeveniments polítics i socials del nostre país i del món, Alfons va ingressar al PSUC, va ocupar càrrecs de direcció al PSUC i al PCE, fou elegit diputat al Parlament de Catalunya i va mantenir fins al final el testimoni viu, no ja només de la compatibilitat entre el marxisme i el cristianisme, sinó també de la seva profunda vinculació en la lluita per la justícia, la llibertat i la igualtat.

L'obra d'Alfons Carles Comín ha transcendit, per això mateix, l'àmbit estricte del nostre país i n'ha fet un dels pensadors més influents en el corrent de renovació del pensament cristià arreu del món. Alhora, l'ha convertit en un dels exemples més vius i creadors de la teoria i la pràctica de l'eurocomunisme, en una de les seves dimensions essencials com és la del concepte mateix del pluralisme.

Alfons ha estat, doncs, en el sentit més exacte del terme, un home universal, un cristià i un comunista autèntic, coherent amb ell mateix i amb la seva concepció de la vida, un home profundament preocupat per totes les manifestacions de la cultura i de la vida del nostre poble, un home nascut fora de Catalunya fonament arrelat en la realitat nacional catalana.

I ha estat, per damunt de tot, un lluitador incansable per la veritat, un indagador infatigable de totes les incògnites, un home apassionat per totes les realitats i tots els misteris de la vida, un amic clar, sincer, exultant, cordial.

Sabem que res ni ningú no el podrà reemplaçar. Ho sap la Maria Lluïsa, la seva dona; ho saben els seus quatre fills, ho sabem els seus amics i companys. Ho ha de saber també el país, per això precisament cal que el seu testimoni fructifiqui i que el seu homenatge de fe i d'esperança assoleixi la plenitud. Aquesta és, Alfons, amic, la nostra tasca. Aquest és el nostre homenatge.